



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis Universa

Ad Mentem Præcipuorum Theologorum & Canonistarum, insertis suo loco
Propositionibus à S. Sede Apostolica novissimè damnatis concinnata. Et
Per Casus Practicos exposita

Complectens LXXV. Casus Materiam de Conscientia, Legibus, Peccatis,
Fide, Spe, Charitate, Jure, Justitia, Restitutione, Contractibus, Judiciis &
Religione &c.

Jansen, Leonhard

Coloniæ Agrippinæ, 1744

Casus XIII. De natura, divisione, & necessitate Fidei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39867

EX TRACTATU
DE FIDE, SPE, ET
CHARITATE.

CASUS XIII.

De natura, divisione & necessitate Fidei.

NEbridius Catechumenus petit instrui, 1. *Quid sit Fides?* 2. *Quotuplex.* 3. *Quodnam ejus objectum materiale & formale.* 4. *Quæ requisita ad Fidem.* 5. *Quæ sint motiva credibilitatis pro Fide Catholica.* 6. *An Fides necessaria necessitate mediæ.* 7. *An explicita Dei ut existentis & Remuneratoris.* 8. *An in Christum & SS. Trinitatem.* 9. *Quæ Fides requiratur ad justificationem.* 10. *Quæ hic sit obligatio parentum, Parochi, Confessarii.* 11. *Quæ praxis rudes instruendi.* 12. *Quid de iis, qui ignorant Pater noster, Credo, &c.* 13. *Quid de pœnitente, qui dubitat, an confessioni Fidem sufficientem præmiserit.* 14. *Quæ formula cum pœnitentibus eliciendi actus Fidei, Spei, Charitatis, doloris, &c.? Pro resolut.*

QUÆR. I. Quid & quotuplex sit Fides? 1.

R. Fides actualis est assensus ad objectum propter auctoritatem dicentis: si sit propter auctoritatem dicentis Dei, dicitur Fides divina; si ob auctoritatem hominis, humana. Habitus Fidei seu ipsa Virtus Theologica, quæ Fides dicitur,

K

est

R. D. Jansen Theol. Moral. Tom. 1.

est qualitas supernaturalis permanenter adjuvans intellectum ad firmissimè assentiendum objecto revelato propter authoritatem Dei dicentis seu revelantis: vel, ut eam definivit Apostolus ad Hebr. 11. *Substantia rerum sperandarum, argumentum non apparentium.* Dicitur 1. *Substantia rerum sperandarum*; quia fidei tanquam basi & fundamento tota spes & salus nostra innititur; dicitur *argumentum non apparentium*; quia præcipua fidei mysteria sunt omninò obscura, & sæpè talia, quæ vim naturalem intellectûs excedunt, ut Deum esse trinum & unum, Christum esse Deum simul & hominem, Christum in Eucharistia esse realiter præsentem in tota & qualibet parte hostiæ, &c. &c. Et quamvis quidam articuli sint naturali lumine noti, ut Deum existere, Deum esse summum bonum, &c. tamen in illis credendis non ità elucet virtus fidei, quàm in obscuris, in quibus intellectus etiam contra naturalem inclinationem se submittit authoritati Dei dicentis.

2. R. 2. Fides divina dividitur 1. in Naturalem & Supernaturalem. *Supernaturalis* est, in quam influit supradictus habitus vel aliud principium supernaturale, illum habitum supplens, ut contingit in conversione hominis, qui vel non habuit, vel per incredulitatem amisit habitum fidei: *Naturalis* est, in quam non influit aliquod principium supernaturale, &c.

2. Dividitur fides in Im- & Explicitam: *Implicita* est, quando aliquid creditur non in seipso, sed in alio, in quo includitur; sic, qui credit omne, quod credit Ecclesia, implicitè etiam credit necessitatem gratiæ, &c. *Explicita* est, quando aliquid in seipso seu propriis terminis cre-

cre-

creditur v.g. credo Deum unum in essentia & trinum in personis.

3. Dividitur in Formalem, Virtualem, & Habitualement: *Fides formalis* est actus præsens perceptibiliter tendens in objectum, propter auctoritatem Dei dicentis; *virtualis* secundum veriorum est actus tenuis imperceptibiliter tendens in objectum materiale propter formale, pari modo, quo perfectus musicus se virtualiter reflectit ad regulas, etsi id minus advertat, vel viator (ut ait *D. Th. 1. 2. q. 1. a. 6.*) pergit in patriam, & rusticus arat seminátque ex spe fructuum; quamvis nec viator expressè semper cogitet de patria, nec rusticus de fructibus, quia scilicet amor patriæ pergit imperare iter, & spes fructuum labores: alii è contra dicunt fidem virtualem esse nequidem tenuem actum fidei, sed effectum omnino distinctum & relictum à fide actuali præterita: at non est certum, quòd ejusmodi fides virtualis sufficiat ad justificationem, cum SS. PP. Concilia & Theologi plerique requirant fidem strictè sumptam, & plurimi actualement, qualis non est hæc virtualis: *Fides habitualis* est actus præteritus non retractatus, qualis etiam esse potest in dormientibus.

QUÆR. II. Quòdnam sit objectum fidei? 3.

R. 1. Objectum materiale proximum Fidei est omne revelatum, seu verbum Dei scriptum & traditum. *Probatur*: Illud est objectum materiale proximum Fidei, quod est aptum proximè credi, sed omne & solum revelatum est aptum proximè credi, ergo.

R. 2. Objectum formale motivum fidei est auctoritas Dei dicentis, seu est aliqua perfectio Deo intrinseca, per quam Deus est dignus assen-

tu firmissimo, videlicet omniscientia, quâ Deus omnia cognoscit, sicut sunt in se, & veracitas, quâ necessariò loquitur, sicut cognoscit; unâ harum deficiente Deus non esset dignus assensu fidei; nam si quidem cognosceret omnia, sicut sunt in se, sed aliter loqueretur, falleret credentes; si loqueretur quidem, sicut cognoscit, sed non cognosceret res, sicut sunt in se, ipse falleretur, sed qui fallit aut fallitur, non est dignus assensu firmissimo, ergo. Si quis propter auctoritatem Dei dicentis assentiatur objecto, quod erroneè putat esse revelatum, non habet fidem defectu objecti materialis; si objecto revelato assentiatur propter auctoritatem hominis, v. g. Parochi vel Concionatoris, non habet fidem defectu objecti formalis & motivi.

4 QUÆR. III. Quæ præviè & concomitanter ad fidem requirantur?

R. Ad actum fidei supernaturalem & meritorium requiritur 1. ex parte intellectûs interna Spiritûs Sancti illustratio, quâ incipiat inquirere in motiva credibilitatis, quibus moraliter certò & evidenter persuadeatur, quòd hoc vel illud objectum reverà sit revelatum, ideòque possit & debeat credi assensu firmissimo; quapropter dicitur Joan. 16. *Nemo potest venire ad me, nisi Pater meus traxerit eum*; & non sufficere cognitionem probabilem revelationis, sed requiri certam, patet ex Propositione 21. ab Innocentio XI. damnata: *Assensus supernaturalis & utilis ad salutem stat cum notitia solùm probabili revelationis; imò cum formidine, cum qua quis formidet, ne sit locutus Deus.* Ratio est, quòd intellectus, quamdiu non est certus, quòd hoc vel illud sit revelatum, non possit sibi prudenter im-

im-

imperare assensum super omnia firmum, qualis esse debet assensus fidei, & *Qui cito credit, levis est corde.* Eccl. c. 13.

2. Requiritur cognitio authoritatis seu infalibilitatis Dei in cognoscendo & revelando seu loquendo.

3. Requiritur pia affectio seu voluntas intellectum suum in re quantumcunque obscura submitlendi Dei dicentis authoritati, juxta illud 2. ad Cor. 10. *In captivitatem redigentes omnem intellectum in obsequium Christi*; ab hac voluntate Fides divina dicitur libera & meritoria; potest etiam hæc voluntas efficere, ut assensus intellectus sit firmior, quàm præcisè mereantur motiva credibilitatis, ut iterum certum est ex Propositione 19. ab Innoc. XI. damnata: *Voluntas non potest efficere, ut assensus fidei in se ipso sit firmior, quàm mereatur pondus rationum ad assensum impellentium.* Demùm sequitur ipse actus seu assensus fidei, &c.

QUÆR. IV. Quæ sint motiva credibilitatis pro Fide Catholico-Romana?

R. In primæva Evangelii promulgatione potissimum fuerunt miracula; nunc verò propagatâ per Orbem Fide Christianâ est authoritas Ecclesiæ, non prout est organum Spiritus S. per eam credenda proponentis, sic enim involvitur ipsa Dei seu Spiritus S. revelantis authoritas, & in resolutione fidei committeretur vitiosus circulus, ut patet consideranti; sed quatenus ei conveniunt Notæ veræ Ecclesiæ, scilicet 1. *Unitas Fidei & Capitis.* 2. *Sanctitas doctrina & morum* per observationem non tantum mandatorum, sed etiam consiliorum Evangelicorum. 3. Quod sit *Catholica* seu *Universalis* per totum Orbem

promulgata. 4. Quòd sit *Apostolica* per identitatem doctrinæ cum doctrina Apostolorum, & continuam successionem Episcoporum ab Apostolis usque huc deductam, & in eadem usque modò perseverant miracula, ut constat ex pluribus historiis, quibus saltem non minor fides debetur, quàm historiis profanis; neque hæ Notæ conveniunt ulli alteri sectæ, v. g. Lutheranismò vel Calvinismo; nam

1. mò. Hæ sectæ non habent unitatem nec capitum, nec doctrinæ; sed tot ferè habent capita Ecclesiæ, quot incolunt provincias, tot distincta fidei mysteria, quot sunt Consistoria, ut aperte demonstrat *Bellarminus*, *Becanus*, *Cochleus*, *Segneri*. Debere autem Ecclesiam esse unam unitate capitum & doctrinæ, patet, tum quia talis fuit Ecclesia primitiva, tum quia id clarè docet *Apostolus ad Ephesios 4. Ut omnes in unitate Fidei occurramus, & non circumferamur omnivento doctrinæ*; & ipsa naturalis ratio id evincit; si enim in Ecclesia non sit unitas doctrinæ circa res fidei, Ecclesia erit regnum in se divisum, & poterunt in ea doceri doctrinæ repugnantes & falsæ.

Secundò, Ecclesia Lutheranorum & Calvinistarum non est sancta; docent enim multa à recta ratione aliena & blasphema, ut, quòd *Christus in cruce desperaverit*; quòd *Deus non sit ubique in mundo*; quòd *homo non habeat liberum arbitrium*, & quòd *Deus sit Author peccati*, ita *Calvinus*, *Lutherus* docet; *Christianum etiam volentem non posse quantiscunque peccatis perdere cælum*, & quòd *quis est sceleratior, tantò citiùs à Deo consequi gratiam*, & plura alia, quæ certè non viam ad virtutes, sed ad

ad

ad quælibet scelera aperiunt; ejus verba exhibet
Tann. q. 3. num. 140.; & *num. 161.* demonstrat
 eorum sectas non esse Catholicas seu univerſa-
 les; neque esse Apostolicas, eò quòd se non ex-
 tendant ad omnia loca & tempora Apostolorum,
 sed longo post Apostolos tempore à perditæ vi-
 tæ hominibus cœperint, & certis claudantur
 terræ angulis, &c.

Unde patet, qualiter resolvenda sit Fides Ca-
 tholica. V. g. quæritur, cur credas Purgatorium?
 Dic, quia Deus verax, qui nec falli nec fallere
 potest, id dixit. Unde scis Deum hoc dixisse?
 quia id tradit Christi Ecclesia, quæ ob assisten-
 tiam Spiritûs S. errare non potest. Unde scis
 Romanam Ecclesiam esse veram Ecclesiam? quia
 scio ei soli & non alteri convenire Notas veræ
 Ecclesiæ. In rudibus, qui evidentiam motivo-
 rum credibilitatis capere non possunt, Deus per
 lumen gratiæ plerumque supplet, eosque satis
 certificat de revelatione objecti credendi.

QUÆR. V. Qualiter fides sit necessaria ne- 6.
 cessitate medii?

Responsio constabit ex sequentibus. 1. Du-
 plex est necessitas, Præcepti & Medii: *Necessa-
 ria necessitate medii* dicuntur, quæ ita sunt ne-
 cessaria ad salutem & finem consequendum, ut
 homo iis destitutus secundum legem Dei ordina-
 riam simpliciter salvari nequeat, stante etiam
 quâcunque impotentiâ vel ignorantia invincibi-
 li; sic infantibus necessarius est Baptismus, pec-
 catoribus adultis pœnitentia: *Necessitas præcepti*
 dicitur, quâ aliquid ad salutem ex præcepto Dei
 vel Ecclesiæ necessariò quidem est præstandum,
 si tamen ex impotentia vel ignorantia inculpabi-
 li non præstetur, salutis consecutionem non
 impedit.

Sic necessarium est restituere rem ablatam , jejunare die præcepto , &c. si tamen ob impotentiam non restituas , non jejunas , &c. propterea à cælo non excluderis.

2. Non est hic quæstio de habitu fidei ; nam hunc uti & alios habitus virtutum supernaturalium esse simpliciter necessarios ad salutem , certum est ex Concilio Trid. sess. 6. c. 6. Ratio est , quia ejusmodi habitus fundantur in Gratia sanctificante , & simul cum ea infunduntur ; ita ut , si desit vel unus talis habitus , etiam desit gratia , quam necessariam esse necessitate mediæ nemo dubitat : igitur quæstio procedit de fide actuali.

7. 3. *In omni statu Legis Naturæ , Scriptæ & Evangelicæ omni homini ratione utenti simpliciter seu necessitate mediæ necessaria fuit fides supernaturalis explicita Dei ut existentis & ut Remuneratoris supernaturalis per gratiam & gloriam. Est certissimum & de fide Hebr. 11. Credere oportet accedentem ad Deum , quia est , & requirentibus se Remunerator sit. Ratio est , quia Deus , ut remuneratur gloriam supernaturalem , est finis ultimus hominis , sed in hunc finem consequendum homo tendere non potest , quin eum per fidem supernaturalem ut talem cognoscat & credat : Sine fide enim impossibile est placere Deo : & fides est substantia rerum sperandarum. Hebr. 11. Ideoque Innoc. XI. meritò damnavit hanc 22. Prop. Non nisi fides unius Dei necessaria videtur necessitate mediæ , non autem explicita remuneratoris. Dixi : Omni homini ratione utenti ; quia infantes & perpetuò amentes , cum non sint capaces fidei actualis , salvantur per solum Baptismum in lege gratiæ , per fidem parentum in lege naturæ & Mosaica.*

4. Post

4. Post lapsum Adæ etiam simpliciter neces- 8.
saria est saltem fides *implicita* in Christum ut Me-
diatorem. Est iterum de Fide: *Neque enim aliud*
nomen datum sub celo hominibus, in quo oporteat
nos salvos fieri. Act. 4. & Ratio est clara, quia
homo post lapsum non potest ex se, sed ex solo
Deo consequi gratiam & salutem, ergo debet
per Fidem & Spem tendere in Deum ut Salvato-
rem & Liberatorem, quocumque tandem Me-
diatore vel Liberatore placito, qui de facto est
Christus. Dixi: *Saltem implicita*, quia in Lege
nova post promulgatum sufficienter Evangelium
ex communiore sententia ad salutem necessaria
necessitate mediæ est fides explicita in Christum,
& per consequens in sanctissimam Trinitatem,
ita, ut eam etiam invincibiliter omisâ homo adul-
tus salvari non possit. *D. Th. 2. 2. q. 62. a. 8. &*
clarius in 3. Dist. 25. q. 2. a. 2. 7. à S. Th. Phil.
à SS. Trinitate, Valentia, Molina, Mezger tr. 10.
d. 19. a. 2. La Croix l. 2. à n. 18.

Dices: Ergo Infideles, quibus nunquam præ-
dicatum fuit Evangelium, ideoque invincibiliter
ignorant Christum & Mysterium sanctissimæ
Trinitatis, ob defectum talis fidei damnabuntur,
quod videtur repugnare infinitæ Dei misericor-
diæ. *æ.* Vel ejusmodi Infideles faciunt, quod in
se est, servando Legem Naturæ, & tunc eos
Deus illuminabit internè, vel etiam externè per
media extraordinaria, ut contigit Centurioni
Act. 10. & Eunuchò Act. 8. vel non servant Le-
gem Naturæ, & tunc propter hæc peccata & non
ob defectum Fidei damnabuntur.

5. Ad justificationem peccatoris adulti sive 9.
per contritionem, sive per Sacramentam Pœni-
tentia de necessitate mediæ requiritur fides ex-

plicita saltem virtualis non tantum de DEO ut Remuneratore, sed etiam de Christo, de sanctissima Trinitate, de animæ immortalitate & necessitate gratiæ: neque de hoc in praxi potest esse dubium: quia agitur de valore Sacramenti, & sententiæ negantes vel sunt improbables, vel solum probables & incertæ, ut ostendit *La Croix l. 2. Pontas* verbo *Fides* ubi dicit hanc esse doctrinam multorum Theologorum præcipuæ notæ. Ratio præcipua sumitur ex Trid. sess. 6. c. 6. ubi requirit, ut justificandi credant illud imprimis: *A Deo justificari impium per gratiam ejus, per redemptionem, quæ est in Christo Jesu.* Ergo de his mysteriis, requiritur in justificando fides non semper actualis, ergo ad minus virtualis, quia sola habitualis, quæ etiam in dormiente esse potest, est certò insufficientis; Imò antè justificationem per fidem supernaturalem proponi debent motiva spei, at- vel contritionis, alioquin hi actus non erunt supernaturales, & per consequens insufficientes ad justificationem. Infernus tamen & Cælum non necessario explicitè creduntur, sed sufficit ea credere implicitè per hoc, quòd credatur Deus esse Remunerator bonorum & malorum; fides Purgatorii tantum necessaria est ex præcepto. De fide prout necessaria ex præcepto dicam *Cas. seq.* Ex præmissis

10. *Deduces seqq.* 1. Quàm gravis sit obligatio parentum & Parochi suos in Fide orthodoxa instruendi & ad captum explicandi, qualiter Fidem, Spem, Charitatem, at- & contritionem elicere debeant, tum, quia vel unus hujusmodi actus plus meretur, quàm plura jejunia, rosaria, cilicia, &c. tum maximè, quia sine his etiam invincibiliter ignoratis homo adultus neque in-
neque

neque extra Sacramentum Pœnitentiæ justificari potest; tum denique quia sine actu fidei vel supernaturalis prudentiæ (quæ ad Fidem reducitur) ne vel unus actus meritorius elici potest.

2. Non tantùm Parochus, sed & Confessarius, si prudenter dubitet (qualiter ordinariè dubitare non potest de hominibus doctis, bene educatis aut frequenter confitentibus) an pœnitentes habeant fidem ad valorem Sacramenti requisitam, tenetur vel eos ante absolutionem instruere, & cum iisdem actus necessarios elicere juxta formulam infra exhibendam, vel, si ob copiam pœnitentium commodè non possit, ad Parochos remittere, ne Sacramentum exponatur periculo nullitatis; quòd si pœnitentes credantur Parochum vel Catechismum pro necessaria instructione non adituri, eò quòd custodiâ v. g. pecorum, vel aliis negotiis impediuntur, ex charitate quidem sunt instruendi, seriò tamen monendi, ut curam salutis & occasionem hauriendi dogmata fidei quibusvis aliis præponant.

3. Cùm cogitare de objecto credendo non sit 116. credere, non sufficit ex rudibus aut pueris quærere, an hoc vel illud credant, sæpe enim affirmabunt se credere, etsi revera nesciant, quid propriè sit credere, sed debent iis ad captum proponi motiva Fidei, quærendo v. g. Quare potius credant suo Parocho, quàm juveni indocto & petulanti? Respondebunt utique, quia Parochus tanquam homo doctus scit, quid loquatur, & aliter non loquitur, quàm cognoscat; è contra juvenis indoctus & petulans, vel multa profert, quæ non intelligit, vel aliter profert, quàm intelligat; applicent hanc responsionem Deo, qui est omniscius, & singula
cogno-

cognoscit, sicut sunt in se, & dicit, sicut cognoscit, qui fallere non potest, nec falli: idem dicendum est de actibus Spei, Charitatis, At- & Contritionis, quorum motiva pariter rudibus clarè & emphaticè proponenda sunt.

4. Si instruendus quærat, ubinam hæc vel illa sint revelata? expedit in promptu habere aliquos textus S. Scripturæ, quibus præcipua Fidei mysteria probare possis, etsi Catholicis sufficere debeat, quòd hoc vel illud tanquam revelatum & credendum proponat Ecclesia, quæ ex estato Christi est columna veritatis, invicta petra adversùs portas inferi, quam qui non audit, eum vult Christus haberi tanquam Ethnicum & Publicanum; si verò instruendus fuerit A catholicus, aut dubitet, an Romano-Catholica sit vera Christi Ecclesia, ei monstrandum est, qualiter Notæ veræ Ecclesiæ conveniant soli Catholico-Romanae, secundùm dicta q. 4.

12. 5. Si pœnitens nesciat ea, quæ saltem quoad substantiam (etsi non eo ordine, quo præscripta sunt) sub gravi præcepto memoriter scire tenetur, qualia sunt *Oratio Dominica, Symbolum Apostolorum, decem præcepta Decalogi, septem Sacramenta*; examinari debet de negligentia addiscendi, quæ non rarò intercurrit, quam si dolorosè confessus fuerit cum proposito ea proximè addiscendi, poterit absolvi, etiamsi ea de facto memoriter non teneat, modò cætera adsint ad valorem Sacramenti requisita.

13. 6. Si pœnitens dubitet, vel non recordetur, an actus fidei circa mysteria q. 5. assignata confessioni semper præmiserit, attendi debet, an super his sufficienter fuerit instructus, an ejusmodi actus sæpè elicuerit, si ità, prudenter præsumere

merc

mere poterit se de illis habuisse fidem, saltem virtualementem, maximè tunc, quando homo se ad confessionem per spem veniæ, per dolorem de Deo offenso, de gratia & cælo per peccatum amisso &c. disposuit: Cùm enim intellectus tunc circa hæc mysteria actu occupetur, & de illis certitudinem, quam naturaliter appetit, aliunde habere non possit, semper recurreret ad motivum Fidei; è contra, si pœnitens circa sæpe dicta mysteria rarò aut nunquam fidem formalem elicuerit, aut circa hæc mysteria aut motivum credendi non fuerit satis instructus, præsumptio est, quòd confessiones præcedentes sint nullæ, ideòque repetendæ: sola tamen oblivio, vel non recordatio, an tales actus adfuerint in homine bene educato, Conciones & Catechismum frequentare solito, non est sufficiens motivum obligandi ad repetendas confessiones præteritas.

7. Cùm Confessarius pœnitentes ignorantes 14.
circa motiva Fidei, Spei, Ar. & Contritionis ex officio sæpius instruere, vel etiam hos actus cum iis elicere debeat, id commodissimè fieri poterit hæc vel simili formâ: *Nunquid credis peccatrix anima, quòd his peccatis Dominum Deum summum bonum tuum graviter offenderis, Deum, qui te ex nihilo creavit, ut cum ipso perpetuò esses beata, qui te per mortem amantissimi Filii sui ab inferno redemit, per Spiritum S. sanctificavit? Nunquid hæc credis, & quidem ideo, quia ipse Deus, qui nec falli nec fallere potest, hæc revelavit? Ecce Divina ejus bonitas post tot peccata adhuc non vult te perire, sed potest, & vult tibi paternam suam gratiam ad salutem aeternam unicè necessariam restituere, modo seriò peccata tua detesteris, & emendare proponas: illum solum, qui tot modis te ama-*
vit

vit & amari est dignissimus, toto corde redames, & posthac fideliter servias, &c. In hac forma continentur omnia, quæ ad valorem Sacramenti Pœnitentiæ requiruntur, inprimis explicita Fides circa mysteria creditu necessaria, & motivum ea credendi; Deinde objecta Spei, At- & Contritionis cum eorundem motivis, ut patebit confideranti: quæ omnia, si status & ignorantia pœnitentis exigat, magis aut prolixius inculcari poterunt.

C A S U S XIV.

De præcepto in- & externo Fidei, & de vitiis Fidei oppositis.

ORosius neo-conversus petit 1. *Ad quid obliget præceptum fidei negativum.* 2. *An dubitans teneatur inquirere.* 3. *Quid de præcepto affirmativo.* 4. *Quando obliget.* 5. *Quid de præcepto affirmativo externo.* 6.-7. *Quid si interrogaris à privato.* 8.-9. 10. *Quid de præcepto fidem exterius non negandi.* 11. *Qualiter amittatur habitus fidei.* 12. *Quæ sint vitia fidei opposita.* 13. *Quæ pœna hereticorum.* 14. *Quando incurrantur.* 15. *An etiam à rudibus.* 16. *An quis ad fidem cogi possit.* 17. *Quid si interrogaris, an sis Sacerdos, Monachus, &c.* 18. *An sis fidei Regia vel reformata.* 19. *Quid, si carnes apponantur ad explorandam fidem.* 20. *Quid de cœna Calvinistica ejusque pane. Item de conculcatione SS. Imaginum.* 21. *An liceat obedire jubenti edere carnes, vel frequentare templa hereticorum?* 22. *Quid, si mandatum sit, ut, si qui adsint fideles, exeant è patria, &c.*

&c.